

Sygn. akt V CSK 642/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa S. G.
przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 1 lipca 2014 r., sygn. akt XIX Ga 76/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Strona pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 1 lipca 2014 r., w którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego z dnia 28 listopada 2013 r. i zasądzono na rzecz powoda kwotę 70.812,56 zł z odsetkami, a w pozostałym zakresie oddalono powództwo. Wyrok Sądu Rejonowego zapadł po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez stronę pozwaną.

W skardze kasacyjnej strona pozwana podniosła zarzut naruszenia art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 386 § 2 k.p.c. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pozwana stwierdziła, że postępowanie rozpoznawcze dotknięte zostało nieważnością przed Sądami obu instancji (s. 2 skargi), a ponadto przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnione jest przesłanką wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż skarga ta „jest oczywiście uzasadniona z uwagi na oczywistą nieważność postępowań, których dotyczą wyroki”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnień obu wyroków Sądów *meriti*, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o zapłatę należności nie wystąpiła - wbrew stanowisku skarżącego - przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. przy jej motywacji prawnej wskazanej przez skarżącego. W rozpoznawanej sprawie istotnie nastąpiła kwestia określenia podstawy prawnej zgłoszonego przez powoda żądania zapłaty (umowa, potem dwie umowy, a następnie - nienależne świadczenie - art. 410 § 2 k.c.). Skarżący nie kwestionuje możliwości zmiany podstawy prawnej przez Sąd orzekający w ramach ustalonego stanu faktycznego (s. 5 skargi). Skarżącemu jednak chodzi o to, że nie uzyskał w odpowiednim czasie informacji (od Sądu) odnośnie do możliwej zmiany kwalifikacji żądania pozwalającej na odpowiednie wypowiedzenie się w tej materii przed wydaniem rozstrzygnięcia. Tymczasem Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 28 listopada 2013 r. odwołał się w uzasadnieniu do art. 410 § 2 k.c., chociaż nie przytoczył tego w konkluzywnej części wyroku (s. 898 i s. 901 akt sprawy, t. V). W każdym razie przyjął,

że „pozwany winien zwrócić powodowi ostatecznie kwotę w wysokości 75.939,49 zł”. W apelacji pozwany założył „ewentualne zastosowanie w sprawie art. 410 § 1 k.c.”, formułując odpowiednie zarzuty (tj. zarzut naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. (s. 936 akt sprawy, t. V). Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości co do tego, jaka była prawna kwalifikacja żądania powoda (art. 410 § 2 k.c.) i kwalifikację tę uznał za prawidłową (s. 8-9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Nie było zatem podstaw do stwierdzenia, że przyjęcie przez Sąd Okręgowy podstawy prawnej żądania powoda przepisów o nienależnym świadczeniu (a nie umowy o roboty budowlane lub umowy o dzieło) stanowiło zaskoczenie dla pozwanego w toku postępowania rozpoznawczego, prowadzącego aż do stanu pozbawienia powoda możliwości swoich praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).